

5. premie. «Dronningens krone»
E. Wiese-Haugland, Strinda

6. premie. «Utsikt fra Sør-Hitra»
Egil Rein, Trondheim

70 års årbøker

Det er i år 70 år siden Trondhjems Turistforening utga sin første årbok. Den var nærmest et beskjedent hefte, men likevel vakte den glede og inspirasjon blant de mange som også denne gangen var glad i fjellet og friluftslivet.

Siden da har årbøkene kommet som en årvisst hilsen til våre medlemmer, en hilsen fra hei og fjell, fra skog og vatn. Våre trofaste og flittige skribenter gjennom mange år er vi stor takk skyldig. De har tatt oss med ut i naturen på opplevelsesrike ferder til mange kanter av landet, og vi håper på nye, inspirerende artikler i årene som kommer. En leser sa en gang: — Det dufter ikke bare trykksverte av denne boka, jeg kjenner angen av mose og lyng, av fjellblomster og røyken fra ildstedet når jeg leser i den.

Det er slik vi gjerne vil at årboka skal være. I de lange, mørke kveldene vil vi at den skal friske opp minnene fra sommerens herlige ferder innover vidda, og fra de friske skiturene til nære og fjerne mål.

Mange av våre kjære bidragsytere er for lengst borte, men deres artikler vil alltid være levende. Vi leser dem med glede om og om igjen. Vi er takknemlig for hver elsker av naturen som vil dele sine opplevelser med oss gjennom det trykte ord. I 70 år har leserne

fulgt eventyrere og koffertløpere, vitenskapsmenn og den alminnelige fjelltraver på deres mange opplevelser. Vi håper at også fremtidens årbøker fra Trondhjems Turistforening vil gi friske og inspirerende glimt fra vår herlige og mangeartede natur. Årboka 1959 skiller seg noe ut fra de andre i sitt utstyr. Det er vårt håp at våre medlemmer vil like den.

Å r b o k k o m i t é e n.

PRINS WILHELM

Det började med laxen

Trondhjems Turistforening undrar varför jag år efter år återkommer till Trøndelagen.

Det började med laxen. Längre har jag varit ivrig flugfiskare och tycker än i dag att bland det roligare man på lediga stunder kan ägna sig åt är att försöka lura en lax att hugga på något så befängt som en Dusty Miller eller Black Doctor — befängt därför att dessa sinnrikt knutna beten liknar varken flugor eller annat på Guds gröna jord. Och dessutom äter ju laxen ingenting sedan han lämnat havet och fått lusen av sig. Varför han ändå hugger ibland är som varje sann Petri broder vet egentligen ett under. Det är på det vår optimism lever.

Sedan gammalt har Norges laxar rykte om sig att tillhöra de stridbaraste av sitt släkte vilket bland annat kommer till uttryck i firman Hardy's tillverkning av extra starka spön och linor för fiske i de norska älvarna. Helt naturligt drogs jag dit och fann snart att ryktet inte överdrivit — bättre sport har jeg svårt att föreställa mig. Kastteknik, lokal vattenkänedom och framför allt tålmod utgör nödvändiga förutsättningar, men när hugget sedan kommer, ja då får man lön för mödan i en stund av intensiv spänning. För en stor del av tjusningen ligger just i att man aldrig vet hur det slutar. Det kan lika gärna hända att laxen avgår med segern, säker är man aldrig förän den silverglänsande kroppen ligger på land. En nystigen bred och kraftig Salmo Salar, ändamålsenligt spolformad och med något av havets egen friskhet ännu glittrande i fjällen